

noget ud af det. Det er, forekommer det mig, en ret naturlig Opgave, og ryster vi endelig i Bukserne for at gaa i Lag med den, saa har jeg her vist hen til Tyskland, jeg har vist hen til Norge, og man kunde pege paa mange andre Steder, hvor Tingene er gjort, og jeg mener, at vi saa skulde kunne gøre det efter.

Saadant et Foretagende maa naturligt falde i to Afdelinger. Det maa falde i en færøsk Afdeling og i en dansk Afdeling, og den færøske Afdeling vil betyde, at vi løser det store økonomiske Spørgsmaal for dem deroppe, idet vi afløser deres helt- og halvraadne Materiel og deres tilbageblevne Fiskemetoder og Redskaber med rationelle, og at vi ved de Etablissementer, som det hele Foretagende kræver i Landet, ogsaa giver Arbejdslejlighed, at vi afløser deres usle Parter i det nuværende Fiskeri, som de bogstavelig talt halvsulter paa, med ordentlige Lønninger, der naturligvis ogsaa skal være Parter, men som bliver langt større paa Grund af det større Udbytte ved baade rationellere Redskaber og rationellere Drift. Ad den Vej knytter man saadan en Landsdel tættere til sig end ad nogen som helst anden. Alverdens Forsikringer, Alverdens Besøg, Alverdens Middage og Skaaltaler o. s. v. er Luft ved Siden af det at sige til dem: Vi kommer her med det, I trænger til, for at jeres Elksistens kan blive højere og bedre betrygget.

Og hvad den danske Afdeling angaar, vil man sige, naar man alene ser paa Fiskeriet, at det er noget meget at sætte i Værk for det Antal Fiskere, som vi er i Stand til at anvende. Ja, saadan kan man naturligvis sige, men dermed er jo ikke alting sagt. En anden Side af Sagen blev fremdraget af et Par vestjydske Fiskere, jeg talte med forleden Dag om disse Sager. De sagde nemlig, at fra Skagen til Esbjerg sidder der Fiskerfamilie ved Fiskerfamilie, der hver har to—tre Sønner, som de ikke kan faa anbragt, og disse Sønner kan daarligt, navnlig ikke med godt Udbytte for dem selv, anvendes til noget andet end netop til Fiskeriet. Det er forsøgt at sætte dem til Landbruget, men den udmærkede Fisker, Foregangsmanden paa dette Omraade, er en daarlig Landbruger. Tidligere har man kunnet sende dem til England, dér er de gaaet om Bord i Trawlerflaaden, har tjent sig op til Styrmand og Førere. Men Betingelsen for, at de kan gøre det om Bord i engelske Skibe og i engelske Farvande, er, at de tager engelsk Styrmandseksamen, og overalt viser jo Landene baade Varer og Mennesker tilbage, det faar de nu ikke Lov

til mere, og som Følge deraf er den Vej lukket. En af dem, jeg talte med, var netop en Mand, der var gaaet den Vej.

Det er den anden Side af Sagen: Hvem hjælper man, naar man ser paa Fiskeriet alene? Der er altsaa Tale om her at optage en Befolkning, der maaske ikke i Øjeblikket tæller mange Hundreder, som maaske ikke kan anvendes i et stort Antal Hundreder, nogle Hundreder kan vel altid blive det, men vi redder for dem og for os selv dergennem det bedste Element, vi ejer og har i dansk Befolkning. Vil man have Mænd frem her i Danmark, vil man have virkelige Mænd, kan det ikke hjælpe, at man render rundt paa Sjælland og paa Fyn, saa maa man over til Vestjylland, dér findes de, de findes ikke andre Steder i dette Land.

Jeg gaar videre. Man faar altsaa disse Varer, og man spørger: Hvad skal der nu gøres med dem? Jeg svarer: Til at begynde med skal de sælges. De skal sælges i primitiv Stand, som frisk Fisk eller som letsaltet Fisk, højst som Klipfisk, alt det er man Herre over, dér er Forretningen uden Risiko, men i hvert Tilfælde, naar vi ser bort fra Klipfisken, ogsaa uden Anbringelse af stort Menneskemateriale. Men dette Fiskeri er tillige Basis for den Anvendelse, som maa arbejde sig langsomt frem, og som skal arbejde sig langsomt frem netop for ikke at gøre Risikoen større end netop højst nødvendigt ved Forædlingen af Fiskeriprodukterne. De vil ikke kunne angive mig nogen som helst Produktion, hvor man er naaet til at forædle Produkterne, uden at det er sket gennem stærk Anvendelse af Penge, Videnskabens Medhjælp og Indhøstning af Erfaringer, som jo altid maa betaales dyrt. Det kan gøres her ganske stille og roligt. Der er jo det Held, at disse Konserveringsanstalter sluger i sig selv ikke store Penge, det er meget mere Fremførelsen af Varen i Udlandet, der sluger dem.

Det er ikke mere end ganske faa Dage siden, at andet Oplag af Generalkonsul Ydes Bog kom frem. Det er allerede opbrugt, og tredje Oplag er i Trykken. Det viser en ganske ualmindelig Interesse Landet over for denne Sag, og jeg tager Anledning til at takke Generalkonsul Yde for det Arbejde, han her har gjort, for den Energi, han har lagt ind i det. Det er ogsaa i dansk Konsulatstjeneste ved den hele Maade, det er gjort paa, et Stykke Pionerarbejde, han har gjort. Jeg kan kun ønske, at han maa danne Skole.

Denne Bevælgelse er nu rundt omkring os udenom denne Sal, men jeg tror ikke,